

Sygn. akt I C 1357/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu 28 lipca 2020 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko J. F. i P. F.

o zapłatę

utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku 3 czerwca 2019 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1962/18.

Sygn. akt I C 1357/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 30 listopada 2018 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. domagał się zasądzenia na swoją rzecz nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym od pozwanych J. F. i P. F. solidarnie z weksla kwoty 5 000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwana J. F. zawarła w dniu 7 listopada 2017 r. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. umowę leasingową numer (...) -P, wystawiając weksel gwarancyjny in blanco, za który poręczył P. F.. Na podstawie deklaracji wekslowej powód uprawniony został do wypełnienia weksla w przypadku niezapłacenia przez pozwaną J. F. zobowiązań wynikających z zawartej umowy leasingu. Na skutek powstania zaległości w płatnościach rat leasingowych oraz po pisemnym wezwaniu pozwanej do zapłaty zaległych należności, na podstawie §23 lit. b) (...) oraz art. 709¹³ § 2 k.c. powód wypowiedział przedmiotową umowę ze skutkiem natychmiastowym. Powód wypełnił weksel na kwotę 48 168,87 zł, jednakże żądanie zgłoszone w niniejszym procesie ograniczył do kwoty 5 000 zł, na którą składały się: kwota 892,83 zł odsetek umownych od nieterminowych płatności, kara umowna za każdy dzień posiadania przedmiotu leasingu w okresie od 3. dnia po dacie wypowiedzenia umowy, która wynosiła 40 046,68 zł, a która została ograniczona do kwoty 4 107,17 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 3 czerwca 2019 r., w sprawie o sygn. akt I Nc 1962,18, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwani wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty domagając się jego uchylecia i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na ich rzecz kosztów procesu. Pozwani podnieśli zarzut nierzetelnej wyceny przedmiotu

leasingu, nieważności umowy leasingu, nieważności wezwania do zapłaty, braku wykazania terminu wymagalności roszczenia oraz braku podjęcia próby mediacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2014 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., a pozwanym P. F., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) F. P., zawarto umowę leasingu nr (...). Następnie w dniu 7 listopada 2017 r. (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarł z pozwaną J. F. umowę o przejęcie umowy leasingu nr (...) - P. Przedmiotem leasingu był ciągnik siodłowy (...). J. F. była leasingobiorcą (korzystającym), zaś (...) – leasingodawcą (finansującym). Czas trwania umowy leasingu określono od 27 października 2014 r. do 30 września 2017 r. Wykonanie umowy regulowane było (...) W.. 27.04.2017 i Tabelą opłat z 24.04.2017 r. Przedmiot leasingu został korzystającemu wydany.

Na zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy leasingu J. F. wystawiła weksel własny in blanco, w którym jako remitent wskazana była spółka (...). Poręczenie wekslowe złożył P. F..

bezsporne; nadto: weksel kopia k. 4-4v (oryginały w kasie panczernej), odpis z (...) k. 14-17, deklaracja wekslowa k. 19, umowa leasingu nr (...) k. 61, umowa leasingu nr (...) - P wraz z harmonogramem, (...) W.. 27.04.2017 i Tabelą opłat z dnia 24.04.2017 r. k. 62-66, oświadczenie z dnia 7.11.2017r. k. 67, protokół przekazania przedmiotu leasingu k. 68, zeznania pozwanej J. F. k. 111-112, zeznania pozwanego P. F. k. 111-112 (protokół elektroniczny k. 114).

Stosownie do §23 lit. b) (...) (...) mógł wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym w razie dopuszczenia się przez korzystającego zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty leasingowej; warunkiem skuteczności dokonanego z tej przyczyny wypowiedzenia było uprzednie pisemne wezwanie do zapłaty zaległości w terminie 7 dni i nieuregulowanie przez korzystającego zaległości pomimo przedmiotowego wezwania. Natomiast stosownie do postanowień §25 (...), W.. 27.04.2017 w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący mógł żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych opłat leasingowych, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek zapłaty opłat przed umówionym terminem rozwiązania umowy leasingu, którymi były wartość zwróconego przedmiotu leasingu pomniejszona o nakłady, jakie finansujący musiał ponieść w celu przywrócenia go do stanu należytego. Wartość korzyści miała zostać wyliczona po dokonaniu wpłaty i zwrócona niezwłocznie na pisemny wniosek korzystającego na wskazany we wniosku rachunek bankowy.

dowód: (...) W.. 27.04.2017 k. 63-64.

Pozwana J. F. nie regulowała terminowo wymagalnych rat leasingowych, dopuszczając do powstania zaległości z tego tytułu.

Pismem z 10 stycznia 2018 r. (...) wezwał pozwaną J. F. do zapłaty zaległości w terminie 7 dni, zakreślając rygor wypowiedzenia powołanej umowy ze skutkiem natychmiastowym. Wobec braku zapłaty, pismem z dnia 29 stycznia 2018 r. (...) wypowiedział umowę leasingu, wzywając ją jednocześnie do zwrotu przedmiotu leasingu i spłaty zadłużenia. Pismo powyższe zostało doręczone pozwanej w dniu 30 stycznia 2018 r. Pojazd został zwrócony przez pozwaną w dniu 9 lipca 2018r.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 10.01.2018r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 69-70, wypowiedzenie umowy leasingu wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 71-73, protokół zdawczo – odbiorczy k. 74-77, nota obciążeniowa k. 78-79

Pismami dnia 21 listopada 2018 r. pozwani zostali wezwani do wykupu weksli. W wezwaniach tych wskazano zarówno wysokość zadłużenia, jak i sprecyzowano składające się na nie należności.

Pismem z dnia 16 listopada 2018 r. pozwana J. F. została ostatecznie wezwana do zapłaty zadłużenia w terminie trzech dni.

dowody : wezwania do wykupu weksla wraz z dowodami nadania k. 20-28, wezwanie do zapłaty z dnia 16.11.2018r. wraz z dowodem doręczenia k. 80-86,91-93.

Wezwania do zapłaty, jak i wezwania do wykupu weksla podpisane były przez adwokat A. P., która była należycie do tego umocowana.

dowód: pełnomocnictwo – k. 12.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy, istotny dla rozstrzygnięcia stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie zaferowanych przez strony dowodów, których autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również wątpliwości Sądu.

Sąd przeprowadził także dowód z przesłuchania stron, ograniczając go do zeznań pozwanych, jednakże oparł się na nich jedynie w takim stopniu, w jakim nie były one sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Stan faktyczny w dużej mierze nie był sporny. W szczególności nie było kwestionowane wystawienie weksla i udzielenie przez P. F. poręczenia wekslowego. Istota sporu sprowadzała się do oceny podniesionych przez pozwanych zarzutów: nieistnienia wierzytelności wekslowej, braku wykazania umocowania, braku wykazania terminu wymagalności roszczenia oraz braku podjęcia próby mediacji. Zarzuty te okazały się bezzasadne i nie mogły doprowadzić do uchylecia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa przeciwko pozwany.

W tym miejscu należy stwierdzić, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksla in blanco, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (wyrok SN z 14.03.1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997/9/124; uchwała SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72).

Ponadto każda ze stron z mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. powinna wykazać okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Powód powinien więc wskazać na gruncie niniejszego postępowania w jaki sposób wypełnił weksel (co składa się na kwotę, na którą opiewa weksel), natomiast pozwani powinni wykazać, iż roszczenie powoda ze stosunku podstawowego w całości albo w części nie istnieje (por. uzasadnienie uchwały SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72; wyrok SA w Poznaniu z 02.03.2005 r., I ACa 1413/04).

Odnośnie podstawy prawnej uprawnienia powoda do żądania zapłaty od pozwanych wszystkich rat z tytułu umowy leasingu,, to wskazać należy na treść art.709¹ § 1 k.c. w zw. art.709¹³ § 1 k.c. oraz art.709¹⁵ k.c. w zw. z § 24 b i 25 (...).

Stosownie do treści art. 709¹ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Zgodnie z art. 709¹³ § 1 i 2 k.c. korzystający obowiązany jest płacić raty w terminach umówionych. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego

upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.

W myśl art. 709¹⁵ k.c. w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Pozwani nie przeczyli opóźnieniu w płatności rat. Dlatego, w myśl art.709¹³§2 k.c., finansujący wezwał leasingobiorcę do zapłaty zaległych należności w wyznaczonym terminie, z zastrzeżeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu wypowie umowę ze skutkiem natychmiastowym. Skoro więc korzystający w trakcie trwania umowy zalegał z zapłatą należności, to powód był uprawniony w oparciu o wskazane regulacje prawne, do wezwania go do zapłaty w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym, co też uczynił wystosowując wezwania do zapłaty, skierowane do pozwanej J. F.. Z treści Ogólnych Warunków Umowy Leasingu, stanowiących integralną jej część przyjętą do stosowania przez pozwanego, wynikało uprawnienie powoda do naliczania od opóźnionych rat, ale również innych płatności wynikających z zawartej między stronami umowy, w tym kosztów windykacji bez dodatkowego wezwania, odsetek za opóźnienie w wysokości nie przekraczającej odsetek maksymalnych w rozumieniu przepisu art. 359 § 2¹ k.c.

Pozwana mimo wezwania nie uregulowała zaległości, dlatego umowa została jej wypowiedziana, przy czym skoro do wypowiedzenia doszło z uwagi na zwłokę w zapłacie rat leasingowych, to nie może być wątpliwości, że rozwiązanie umowy nastąpiło na skutek okoliczności, za które to korzystający ponosił odpowiedzialność. Pozwani nie wykazali, że opóźnienia w płatnościach nie wynikały z ich winy.

Jeśli więc wypowiedzenie przez finansującego umowy leasingu nastąpiło na skutek okoliczności, za które ponosił odpowiedzialność korzystający, to finansujący mógł żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a nie zapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązaniem umowy leasingu. Takie uprawnienie wynika wprost z art.709¹⁵ k.c..

Rzeczą pozwanych było udowodnić, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową. Pomimo pouczenia pozwanych o ciężarze dowodu, ograniczyli się oni do podniesienia zarzutów, nie oferując żadnych dowodów do wykazania zasadności swoich twierdzeń w zakresie zaniżenia wartości pojazdu. Stąd, zarzuty te Sąd uznał za niezasadne.

Jeśli chodzi o braki formalne pozwu w pierwszej kolejności wskazać trzeba, że wbrew twierdzeniu pozwanych pełnomocnik powoda prawidłowo wykazał swoje umocowanie przedkładając do akt odpowiednie pełnomocnictwo oraz pełny odpis KRS powoda (k. 12 i 87-90). Złożył również wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Odnosząc się kolejno do zarzutu przedwczesności powództwa z uwagi na niepodjęcie przez powoda próby mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu wyjaśnić należy w pierwszej kolejności, iż jakkolwiek niepodanie przez powoda w pozwie informacji, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, ewentualnie niewyjaśnienie okoliczności, które stały na przeszkodzie takim próbom, stanowi brak formalny pozwu, to jednak nie jest to brak który uniemożliwia nadanie sprawie dalszego biegu. W konsekwencji nie wiąże się on dla powoda z żadnymi negatywnymi skutkami, w tym, nie stanowi podstawy zwrotu pozwu (art. 130 § 1 k.p.c.). W uzasadnieniu projektu ustawy (ustawa z dnia 10 września 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem polubownych metod rozwiązywania sporów) wskazano, iż informacja co do podjęcia próby ugodowego załatwienia sporu (lub jej brak) ma ułatwić sądowi ocenę czy sprawa może zostać skierowana do mediacji w toku postępowania sądowego.

Wyjaśnić też należy, iż sam fakt możliwości pozasądowego rozwiązania sporu nie ma żadnego wpływu na wymagalność roszczenia, a tym samym jego przedwczesność. Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom pozwanych, strona powodowa podjęła próbę polubownego pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając pozwanych do wykupu weksla pismami opatrzonymi datami 21 listopada 2018 r., które zostały podpisane przez należycie umocowanego pełnomocnika. Na wezwanie to pozwani w żaden sposób nie zareagowali. Trudno więc zarzucać powodowi, iż wystąpił z niniejszym roszczeniem na drogę sądową.

Pozwani, wbrew ciążącemu na nich z mocy art. 6 k.c. i 232 zd. 1 k.p.c. obowiązkowi, nie wykazali również zarzutu niewłaściwej wyceny przez powoda przedmiotu leasingu, jak również okoliczności jego wcześniejszego, niż wskazuje powód, jego zwrotu. Ich twierdzenia stoją w tym zakresie w sprzeczności z dowodami z dokumentów, w tym protokołu zdawczo-odbiorczego (k. 74).

Konkludując, sformułowane przez pozwanych zarzuty nie mogły odnieść zamierzonego skutku i spowodować uchylenia nakazu zapłaty. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie strona powodowa zrealizowała ciążące na niej obowiązki i wykazała, że dochodzi roszczenia zabezpieczonego wekslem z tytułu nienależytego wykonania przez pozwaną J. F. łączącej strony umowy leasingu nr (...) -P z dnia 7 listopada 2017 r. poręczonego przez P. F., natomiast pozwani nie udowodnili, wbrew spoczywającemu na nich w tym przedmiocie ciężarowi dowodu, podnoszonych przez siebie zarzutów.

Mając powyższe na uwadze, działając na podstawie art. 496 k.p.c., mającego zastosowanie w niniejszym postępowaniu, utrzymał w całości nakaz zapłaty z dnia 3 czerwca 2019 r. wydany w sprawie I Nc 1962/18.

Sygn. akt I C 1357/19

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)